

Optreden "Tribute to Pink Floyd" door The Challenge, versterkt door het kinderkoor van groep 7/8 van mr Spigt van basisschool Skitteljacht en zanger Lesley, in de Laurentiuskerk te Hoogkarspel, vrijdag 30 oktober 2009.

... Voor de pauze werd er vooral veel uit The Wall gespeeld, erna zou de complete Dark Side of the Moon komen. Zeer treffend was het nummer "Mother", dat werd gezongen door tweelingbroers van een jaar of 11. Hun verzoek of moeder haar steentje wilde bijdragen aan de muur werd met gretigheid beantwoord door een blonde dame die bij navraag hun moeder niet bleek te zijn geweest. Wel zat hun vader achter de drums, dus er stond toch een familieband op toneel. Pink Floyd pleegt hun akoestisch geweld multimediaal te verlichten met animaties. Zo in de kop van Noord-Holland met engelse jeugdtraumabijdragen te komen leek de organisatoren niet "eigen" genoeg. Als alternatief was gekozen voor een reeks PowerPointpresentaties van West-Friese jaren-20 dames in badpak die joelend van de duikplank sprongen, tuinderskoppen op zwart-wit foto's, reclames van de lokale buurtwinkels die het project hadden gesponsord, en recente opnamen van het schoolplein van de

lokale basisschool. De plaatjes en de thema's in de filmpjes waren gesorteerd zodat ze goed aansloten bij de liedjes.

Het basspel van Marijn Reus plunkte bij sommige nummers lekker naar de voorgrond. Hij was van de vaste bandleden duidelijk de Benjamin, maar dat viel aan zijn spel niet te merken. De band had er kennelijk goed op gelet dat ieder lid zijn portie solotijd kreeg. Als klarinetblazer had ik natuurlijk een zwak voor saxspeler Dirk. Nu ik er zo dicht op stond viel me pas op hoeveel noten die man mocht blazen! Om ons te verwennen had hij twee toeters meegebracht: een tenor en een bariton. Vooral de bariton hield me in zijn greep: de laagste noten uit dit ding knorren zo lekker en dat wist de speler! In "Shine-on.." wist ik een saxloopje waarbij de speler onderweg van toeter zou moeten wisselen, waardoor het spel in de hoogte ineens iets heel helders krijgt. Dat deed-ie niet. Met een speciale spot erop wist hij zijn solo's lekker anders te laten klinken dan op de plaat. Fijn voor de luisteraar, goed om te horen dat iemand zo een kan zijn met zijn sax en goed vermaak om naar te kijken.

Het is niet terecht dat dit element nu pas ter sprake komt, maar in de titel van dit stukje staat ook ene "Lesley". Voor zover ik kon nagaan maakt Lesley geen deel uit van de vaste formatie van The Challenge, maar was die apart toegevoegd om de wat meer eisende mannelijke stem voor de rekening

te nemen, een aanvulling te leveren op het keyboardspel van toetseniste Karin, om er een show van te maken en wat peper in de reet van het optreden te stoppen. In alle opzichten is Lesley daarin geslaagd. Er werd veel van kostuum gewisseld. Menig karpatenkop op de tuindersbankjes (nog geen anderhalve dag verwijderd van de volgende donderpreek van meneer pastoor!) trok verrast een wenkbrauw op bij het lederen stoeipakje met zweep en pet. Dit pakje volgde op een zwarte jurk met roze biesjes en een "money-pak" behangen met bankpapier. Voor "Comfortably numb" was de lokale huisartsenpost geplunderd ("Can you show me where it hurts?"). Mijn eerste indrukken van Lesley waren, zo gebiedt de chronologie, van voor de pauze. Voor de pauze kwamen de meeste liedjes van het album The Wall, een album waarin de eenzaamheid van de hoofdfiguur en de voortschrijdende ontkoppeling van zijn omgeving centraal staan. Om dat te laten zingen door iemand van buiten was geniaal. Als privepersoon moet Lesley in vergaande staat van overgang zijn van het mannenlichaam waarin ze ooit geboren zal zijn naar het vrouwenlijf dat beter voegt bij de geest die erin zit. De stem was niet zo mannelijk meer, het lijf zo getraind en figuur zo beeldhouwd dat menig vrouw in de zaal het zo over zou willen nemen! Een enkele typische mannelijke trek met de schouder naar voren in een loopje of bij een toetsaanslag, de wel heel resoluut priemende armbewegingen, het verleggen van het lichaamszwaartepunt van links naar rechts en een toch met de jaren in mannelijke richting ontwikkelde schedel maakten dat ook de niet-ingewijden op het spoor werden gezet van een mens in transitie. Ik heb nog nooit een transsexueel gekend die niet eerst de wereld een paar keer had zien vergaan voordat hij de overstap maakte. Zelfs bij travestieten, die zich alleen maar zo nu en dan verkleden, duurt het naar ik heb meegemaakt lang voordat ze opgeruimd van aard kunnen leven met hun bijzondere kant, dit nog los van de impact van reacties van anderen. De suggestie van (want feitelijke informatie ontbrak) een getroubleerd mens achter de fraaie act verstevigde de rol van "Pinky" uit The Wall. Elke noot werd onder totale lichaamstonus gezongen. Hou dat maar eens een concert lang vol! Lesley's zangbereik was groot, waarmee de uithalen die van de zang verwacht werden geen probleem waren. De eerste keer dat ik er zo een aan voelde komen zette ik me schrap: "Als dat maar goed gaat!". Geen probleem. De mimiek en verdere lichaamstaal waren krachtig en de timing was perfect. Volgens mij is Lesley heel streng voor zichzelf. In de pauze kwam ze voorbijlopen. Ik riep dat ze goed was geweest en kreeg een kniksje, zei dat ze zelfs "zeer" goed was geweest en kreeg er nog een. Hierop wilde Lesley mijn naam weten en verdween mompelend dat ze die later nodig had, en dat ik dat nog wel zou merken. Pauls gezicht weerspiegelde mijn verwondering: "Wat heb jij nou weer aan je fiets hangen?". We speculeerden over publieksparticipatie tijdens de Dark Side of the Moon, maar die bleef uit. We weten het nog niet. Lesley was een sterartiest!

Weet je wat gek is? Een pauze van een rockconcert waarbij koffie en thee wordt geschonken! Waar was het bier??? Ik ben in de sacristie nog op zoek gegaan naar de miswijn, maar alles zat goed op

slot! Na het slotaccoord van "Eclipse" kwam het applaus. Hierbij werden aan de kinderen rozen uitgedeeld. Bij de toegift, een volgens mij van Roger Waters afkomstige muzikale aanklacht tegen oorlogen, werd flink met die rozen gezwaaid. Daarna was de kerk ineens leeg. Ook op straat was geen hond meer! We konden uiteraard niet weg zonder het optreden te hebben doorgenomen met Marijn, zonder wiens steun op de bas het geheel ongetwijfeld maar fletsjes had geklonken. Prinses Lesley had kennelijk de sleutel van de kast in de sacristie gevonden en zich vol op de inhoud gestort, want haar hebben we niet meer teruggezien.

Arjan

Ps. Volgens mij heb ik niet van iedereen die meespeelde een foto geplaatst. Sorry!